

РЕШЕНИЕ

№ 4824

гр. София, 19.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 18 състав, в публично заседание на 07.07.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Златка Илиева

при участието на секретаря Илияна Янева и при участието на прокурора Кирил Димитров, като разгледа дело номер **4080** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и следващите от АПК, във връзка с чл. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/.

Делото е образувано по искова молба на В. А. Д. срещу ОД на МВР С. за присъждане на обезщетение в размер на 300 лева за причинени имуществени вреди, изразяващи заплатени разноски, във връзка с обжалване на електронен фиш, издаден от ответника, ведно със законната лихва, считано от датата на влизане на решението за отмяна, до окончателното им заплащане. Претендира за направените по делото разноски.

Ответникът в представен писмен отговор оспорва предявения иск като неоснователен и недоказан. Изразява становище за недоказаност на направения разход за съдебно оспорване на електронния фиш, както и за съпричиняване на настъпилите вреди. Възражава срещу присъждане на законната лихва върху претендираното обезщетение. Моли предявения иск да бъде отхвърлен изцяло. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на заплатения адвокатски хонорар.

Представителят на СГП изразява становище за основателност и доказаност на исковата претенция.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства, които обсъди поотделно и в тяхната съвкупност, прие за установено от фактическа страна следното:

От приложеното АНД № 317/2018г, 112, с-в, СРС, се установява, че същото е приключило с Решение от 02.04.2018г. влязло в законна сила на 27.04.2018г. , с което Електронен фиш, серия К №1554069/27.03.2017г. на СДВР е изцяло отменен. Решението не е обжалвано и е влязло в законна сила на 27.04.2018г.

Настоящият ищец е бил представляван в производството пред СРС от адвокат Д. . Представителната власт се установява от приложеното по АНД № 317/2018г . на РС София на л.б пълномощно и договор за правна защита и съдействие от 08.12.2017г.. За представителството по посоченото АНД , страните са се договорили за възнаграждение в размер на 300 лв., което е платено в брой от ищеца на адвоката при подписване на договора.

ПРАВНИ ИЗВОДИ:

Предявеният иск е с правно основание чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ, съгласно който държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. За да възникне законната отговорност следва да е налице отменен по надлежния ред акт, реално причинена вреда, произтичаща от него, както и да е налице пряка причинна връзка между незаконосъобразния акт и настъпилата вреда.

Искът е допустим, тъй като е предявен от активно легитимирано лице срещу юридическото лице на административния орган, от чийто отменен акт се твърди да са причинени вредите.

Разгледан по същество, искът е основателен.

Установено е от доказателствата по делото, че с влязъл в сила съдебен акт е отменено обжалвания ЕФ, при което е налице първата предпоставка на чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ. Този акт, макар и да не представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21 АПК, е издаден при упражняване на санкционираща административна дейност. Основанието, на което е отменен електронния фиш не подлежи на преценка в исковото производство по чл. 203 и сл. АПК.

Съгласно Тълкувателно решение № 1 от 15.03.2017 г. на Общото събрание на колегиите във Върховния административен съд по Тълкувателно дело № 2 от 2016 г., при предявени пред административните съдилища иски по чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ за имуществени вреди от незаконосъобразни наказателни постановления, изплатените адвокатски възнаграждения в производството по обжалването и отмяната им, представляват пряка и непосредствена последица по смисъла на чл. 4 от този закон.

В случая е доказано от ищеца, чиято е доказателствената тежест, че е налице реално

причинена вреда, изразяваща се в заплатено от него адвокатско възнаграждение в съдебното производство по обжалване на отменения акт. По делото, приключило с отмяна на обжалвания електронен фиш от съда, правната защита на ищеца е осъществена от адвокат с надлежна представителна власт. В представения по приложеното АНД договор за правна защита и съдействие, неоспорен от ответника, е договорено възнаграждение за осъществяване на правната защита и съдействие в размер на 300 лв. В същия изрично е посочено, че е извършено реално плащане при подписване на договора, което страните по него са удостоверили чрез полагане на подписи.

Съдът приема, че разходите са направени по време на висящото съдебно производство, доколкото сумата е платена преди приключване на делото пред СРС. Адвокатската защита е нормален и присъщ разход за обезпечаване на успешния изход на спора, и е израз на обичайната грижа на лицето за охраняването на неговите права и интереси, поради което и вредите се явяват пряка и непосредствена последица от издадения незаконосъобразен акт. Следва да се има предвид също, че в производствата по Закона за административните нарушения и наказания, субсидиарно са приложими правилата на НПК, които не предвиждат възможност за присъждане на направените в хода на производството разноски за правна помощ и съдействие. Тъй като в закона към момента на приключване на съдебното производство не е бил предвиден ред за присъждане на направените в тези производства разноски, извършените разходи за адвокатски хонорар, за осъществяване на правна помощ и съдействие в производство по оспорване на НП, приключило с неговата отмяна, представляват имуществена вреда, по смисъла на чл.1, ал.1 от ЗОДОВ, която не е възстановена. За същата ответникът дължи обезщетение на основание чл.4 от ЗОДОВ /в този смисъл и ТР №1/15.03.2017 г. по ТД №1/2016 г. на ОСС на ВАС/.

Неоснователни са доводите за наличие на предпоставките на чл.5 от ЗОДОВ, според който обезщетение не се дължи, ако увреждането е причинено поради изключителна вина на пострадалия, а в случаите, в които пострадалият виновно е допринесъл за увреждането, обезщетението се намалява. Неосновано е твърдението на ответната страна, че ищецът е извършил деянието, за което бил наказан, защото доказването на извършени нарушения се осъществява посредством влезли в сила НП /респ. ЕФ/, издадени от компетентен орган. В случая, издаденият срещу ищеца ЕФ за твърдяното нарушение на ЗДвП, е бил отменен, като незаконосъобразен.

Съдът намира, че в хода на съдебното производство безспорно се установи осъществяването на процесуално представителство от адвокат за ищеца, по дело от административнонаказателен характер, приключило с отмяна на издадения електронен фиш, за което представителство същият е направил разноски пред първа инстанция. Налице е отменен по съдебен ред, с влязло в сила съдебно решение, електронен фиш, издаден при упражняване на административно – властнически правомощия на държавен орган. На ищеца е причинена имуществена вреда – направени разноски за адвокатско възнаграждение.

В представения по делото договор за правна защита и съдействие, е договорено възнаграждение за осъществяване на правната защита и съдействие в размер на 300 лв., като е доказано реално извършено плащане в това производство, за което

страните по договора са се подписали. В тази връзка съдът намира за неоснователни възраженията на ответника, че плащането на процесната сума за адвокатски хонорар не се установява от събраните по делото доказателства. Доколкото договорът за правна помощ между адвокат и клиент е граждански такъв, писмената му форма и изявлението на страните за платената сума са достатъчни, за да установят извършеното плащане. В този смисъл е и ТР №6/2012г. на ВКС: „Когато възнаграждението е заплатено в брой, този факт следва да бъде отразен в договора за правна помощ и същият да е приложен по делото. В този случай той има характер на разписка, с която се удостоверява, че страната не само е договорила, но и заплатила адвокатското възнаграждение“.

Ето защо, съдът приема плащането на адвокатското възнаграждение за доказано извършено.

Независимо от това, съдът дължи съобразяване с Тълкувателно решение № 1/15.03.2017 г. на ВАС, в мотивите на което е отбелязано, че съдът, спазвайки принципа на справедливостта и съразмерността, следва да присъди само и единствено такъв размер на обезщетение, който да отговаря на критериите на чл. 36, ал. 2 от Закона за адвокатурата - да е "обоснован и справедлив", тоест да е съразмерен на извършената правна защита и съдействие и да обезщети страната за действително понесените от нея вреди от причиненото и от държавния орган непозволено увреждане, без да накърнява или да облагодетелства интересите на която и да е от страните в производството. В чл. 18, ал. 2 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения е посочено, че за процесуално представителство, защита и съдействие по дела срещу наказателни постановления/ на каквито следва да се приравни ЕФ/, в които административното наказание е под формата на глоба, имуществена санкция и/или е наложено имуществено обезщетение, възнаграждението се определя по правилата на чл. 7, ал. 2 върху стойността на санкцията, съответно обезщетението, но не по-малко от 300 лв. Цитираната наредба е подзаконов нормативен акт, приет в съответствието с разпоредбата на чл.36, ал.2 от ЗА, която изрично посочва че размерът на адвокатското възнаграждение за оказваната от адвоката правна помощ се определя по свободно договаряне въз основа на писмен договор с клиента, като този размер следва да е справедлив и обоснован, но не може да бъде по-нисък от предвидените в Наредбата минимални размери. Договарянето на адвокатско възнаграждение под установения размер в чл.18, ал.1, т.4 от Наредбата е предпоставка за образуване на дисциплинарно производство срещу адвоката по смисъла на чл.132, ал.1, т.5 от ЗА.

Ето защо, предявеният иск за сума, равна на минималния предвиден цитираната наредба размер, доколкото същата се равнява на заплатен хонорар, е съответстващ на критериите на чл. 36, ал.2 от Закона за адвокатурата - "справедлив и обоснован".

По изложените съображения, съдът намира, че исковата претенция е изцяло основателна и доказана и като такава, следва да бъде уважена, ведно със законната лихва върху нея, считано от датата на влизане в сила на Решение от 02.04.2018г. по АНД № 317/2018г, 112, с-в, СРС. Предвид акцесорния си характер, законната лихва за забава се дължи от момента на отмята на незаконосъобразния административен акт -

27.04.2018г. В тази връзка, съдът съобрази решението, възприето с в т.4 от Тълкувателно решение № 3/22.04.2005г. на ВКС по тълкувателно гр. дело № 3/2004г., ОСГК/.

Предвид изхода на спора и по аргумент на противното на чл. 78, ал. 1 от ГПК, вр. чл. 144 от АПК, искането на ищеца за присъждане на сторени разноски и възнаграждение за адвокат в производството е основателно.

Съгласно нормата на чл. 10, ал.3 от ЗОДОВ, на ищеца следва да бъдат присъдени и претендираните деловодни разноски по настоящото производство. В случая, при предявен иск в размер на 300 лева, който, както бе обосновано и по-горе, съдът намира, че следва да бъде уважен в пълния му предявен размер, то на ищеца следва да бъдат присъдени и всички сторени от него деловодни разноски в настоящото производство. Съдът намира възражението за прекомерност за неоснователно. Адвокатският хонорар е определен в минималния по Наредба № 1/09.07.2004г. и е съизмерим с фактическата и правна сложност на делото. Така, съдът намира, че с решението по делото следва да присъди в полза на ищеца разноските за заплатеното адвокатско възнаграждение по настоящото дело, в размер на 300 лева, съгласно представения и приложен по делото договор за правна защита и съдействие от 26.04.2021г./л.б/. На ищеца следва да бъде присъдена и внесена по сметка на АССГ държавна такса, в размер на 10.00 лева, видно от приложената по делото квитанция в полза на Административен съд – София град.

С оглед изхода на правния спор, искането на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е неоснователно.

Мотивиран от горното, съдът

Р Е Ш И:

ОСЪЖДА СТОЛИЧНА ДИРЕКЦИЯ НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ [населено място], да заплати на В. А. Д., с ЕГН [ЕГН] [населено място], ж.к. ”О. купел 2”, [жилищен адрес] действаща, чрез пълномощникът си адвокат В. А. Д. от САК, ЕГН [ЕГН], със съдебен адрес за призоваване: [населено място], п.к.1330,[жк],[жилищен адрес] сумата от 300 /триста / лева., представляваща обезщетение за имуществени вреди, ведно законната лихва върху тази сума, считано от 27.04.2018г., до окончателното изплащане.

ОСЪЖДА СТОЛИЧНА ДИРЕКЦИЯ НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ [населено място], да заплати на В. А. Д., с ЕГН [ЕГН] , с посочен адрес, разноски по делото в размер на 310 /триста и десет/лв.

Решението може да се обжалва пред Върховен административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: